

«Heelemaal niets», zei Alice.

«Dat is zeer belangrijk», zei de Koning, terwijl hij zich tot de jury wendde. De leden begonnen dit juist op hun leien te schrijven, toen het Witte Konijn in de rede viel.

«Onbelangrijk, bedoelt Uwe Majesteit natuurlijk», zei het op zeer eerbiedigen toon, doch met een zeer oneerbiedige uitdrukking op het gezicht.

«Onbelangrijk bedoelde ik natuurlijk», zei de Koning haastig, terwijl hij zacht in zich zelf vervolgde: «belangrijk — onbelangrijk — onbelangrijk — belangrijk —», alsof hij probeerde, welk woord het best klonk.

Enkele leden der jury schreven op «belangrijk», andere «onbelangrijk». Alice kon dit zien, daar ze dicht genoeg bij was om op hun leien te kunnen kijken. «Maar 't maakt hoegenaamd geen verschil», dacht ze bij zich zelve

Juist op dit oogenblik riep de Koning, die eenigen tijd druk in zijn notitieboekje had zitten schrijven, met luider stem: «Stilte!» en las: Artikel twee-en-veertig. *Alle personen meer dan een mijl lang verlaten de gerechtszaal*.

Iedereen keek Alice aan.

«Ik ben geen mijl lang», zei Alice.

«Dat ben je wel», zei de

«Bijna twee mijl lang», voe

«Wel, hoe het zij, ik ga nu
dien staat dat artikel niet in
daar net bedacht».

«'t Is het oudste artikel in 't

«Dan moest het Nummer

De Koning werd bleek en
boekje dicht. «Overweeg u
de jury met zachte, bevend

«Sire, er moeten nog m
worden», zei het Witte Konijn

«Hier is een papier, zoo ju

«Wat staat daar op?» ze

«Ik heb het nog niet ge
Konijn, «maar 't schijnt een b
door den gevangene aan —

«Dit moet zoo zijn», zei
brief geschreven is aan ni
bruikbaar is».

«Aan wien is hij geadre
gezworenen.

«Hij is heelemaal niet g
Witte Konijn, «er staat nien
ontvouwde het papier, terwi